

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Laat uwe Ingewanden vol liefde jegens alle menschen, en jegens het huisgezin des geloofs zijn, en laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen, en de leer van het Priesterschap zal op uwe ziel nederdalen als de dauw des hemels.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(Vervolg van blz. 318.)

SCHRIFT-VERBETERING.

„Maar de Geest zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen.” Het zoude aldus beter zijn: „Maar de Geest bidt voor ons op zulk eene wijze, dat het niet kan worden weergegeven”.

Het 7de vers van het 2de hoofdstuk van Genesis behoort te zijn: . . . . „en in zijn neusgaten geblazen zijn geest (d.i. Adam's geest) of den adem des levens”.

Gen. 6:6: „Toen berouwde het den Heere dat Hij den mensch op de aarde gemaakt had;” eveneens Num. 23:19: „God is geen man dat Hij liegen zoude, noch eens menschen kind dat het Hem berouwen zoude;” wat ik niet geloof. Maar het behoorde te zijn: „Het berouwde Noach dat God den mensch gemaakt had.” Dit geloof ik en dan komt ook de tweede aanhaling tot zijn recht.

De eerste beginselen van het Evangelie, zooals ik geloof, zijn geloof, bekeering, doop voor de vergeving der zonden, met de belofte van den Heiligen Geest. Zie echter de tegenstrijdigheid in Hebr. 6:1. „Daarom, nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren.” Wanneer een mensch de beginselen van de leer van Christus nalaat, hoe kan hij zalig worden door die beginselen? Dit is een tegenstrijdigheid en ik geloof het niet. Ik zal het geven, zooals het zoude moeten zijn: „Daarom, niet nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren.”

Jezus zeide: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; ik ga henen om u plaats te bereiden.” „Huis” hier genoemd, zoude vertaald

moeten zijn als Koninkrijk; en elk persoon, welke verheven is tot de hoogste woning, heeft eene celestiale wet te onderhouden, en zelfs de geheele wet.

De Bijbel zegt: „Zie, Ik zend ulieden den Profeet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal; en hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen en het hart der kinderen tot hunne vaders; opdat Ik niet kome en de aarde met den ban sla.” Nu het woord „wederbrengen” zoude vertaald moeten zijn als „verbinden” of „verzegelen”.

SCHRIFT-UITLEGGING.

Ouderling Jedediah M. Grant vroeg mij de reden, waarom dat ik gisteravond, terwijl ik kinderen zegende, plotseling zoo bleek werd en mijne krachten verloor. Ik zeide hem dat ik zag, dat Lucifer zijn invloed aanwendde; om de kinderen, welke ik zegende, te verwoesten, en ik met al mijn geloof en macht, welke ik bezat, streefde, om eene zegen op hen te bevestigen, waardoor hunne levens op aarde gewaarborgd zoude zijn; en zooveel kracht ging van mij op de kinderen over, dat ik er door verzwakte, waarvan ik nog niet hersteld was; en ik verwees naar het geval van de vrouw die de zoom van Jezus' kleed aanraakte. (Lukas 8). De kracht, hier bedoeld, is de geest des levens; en een man, die groot geloof beoefend bij het bedienen aan zieken, het zegenen van kleine kinderen, of bij bevestiging, is aan zwak worden onderhevig.

SCHRIFTEN VERKLAARD.

Het onderwerp, dat ik mij voorgenomen heb dezen morgen te behandelen, is er een, dat ik zelden heb aangeroerd, sedert ik mijne bediening in de Kerk heb aangevangen. Het is een onderwerp van veel gissen en raden, zoowel onder de ouderlingen van deze Kerk als onder de hedendaagsche godsdienstleeraars: het is met betrekking tot de beesten, waarover Johannes de Openbaarder spreekt. Ik heb zelden gesproken over de openbaringen, doch daar mijn onderwerp een voortdurende bron van meeningverschil onder de ouderlingen geeft, en de aanleiding is tot verdeeldheid van meening en gevoelen, doe ik het nu, opdat die verdeeldheid van meening en gevoelen zal ophouden en niet omdat een correcte kennis aangaande dit onderwerp nu juist zoo zeer vannoode is in den tegenwoordigen tijd.

Het is niet bepaald noodzakelijk voor de ouderlingen om eene kennis te bezitten omtrent de beteekenis van beesten, hoofden, hoornen en andere figuren, waarvan in de openbaringen gebruik wordt gemaakt; toch echter kan het nut hebben om twist en verdeeldheid te voorkomen en onzekerheid buiten te sluiten. Als wij zoo verwaand zijn, om ons

in te beelden dat we zooveel kennis hebben, zijn we juist in een toestand om een geest van twist te verkrijgen en een ware kennis is noodzakelijk om die geest uit te werpen.

Het kwaad om opgeblazen te zijn met juiste (hoewel nuttelooze) kennis is niet zoo groot als het kwaad van oneenigheid. Wetenschap doet duisternis, onzekerheid en twijfel ophouden, want waar wetenschap is, kunnen zij niet bestaan.

Er is geen pijn zoo vreeselijk als die der onzekerheid, Dit is de straf van de goddeloozen; hunne twijfel, angst en onzekerheid veroorzaakt weening, weklachten en knersing der tanden.

In kennis is macht. God heeft meer macht dan alle andere wezens, omdat Hij meer kennis bezit; daarom weet Hij alle andere wezens aan Zich te onderwerpen. Hij heeft macht over allen.

Ik wil voortgaan u in te lichten omtrent de beteekenis van de beesten en figuren, waarvan gesproken. Ik zoude niet over het onderwerp gesproken hebben, ware het niet voor deze reden: Ouderling Pelatiah Brown, een van de wijsten en oudsten onder ons en welke ik nu voor mij zie, heeft gepredikt over het beest, dat van voren en van achteren vol met oogen was, en om deze reden werd hij ter verantwoording voor den Hoogen Raad gedaagd.

Het was mij niet aangenaam, dat de oude man werd opgeroepen voor zijne dwaling in leerstelling. Het gelijkt te veel op de wijze van handelen der Methodisten en niet van Heiligen der Laatste Dagen. De Methodisten hebben formulieren, welke een mensch moet gelooven of hij kan niet tot hunne kerk behooren. Ik wensch de vrijheid om te denken en te gelooven, zooals ik verkies. Het doet zoo goed daarin niet belemmerd te worden. Het bewijst niet dat een man geen goed mensch is, omdat hij in leerstelling dwaalt.

De Hooge Raad ondernam om Ouderling Brown te berispen en terecht te wijzen over zijne leeringen aangaande de beesten. Of zij correct met hem handelde of niet, daarin twijfel ik een weinig, maar doet niets ter zake. Vader Brown kwam tot mij, om te weten hoe hij in dit geval zou handelen. Het onderwerp, waarnaar in 't bijzonder verwezen werd, was over de vier beesten en de vier-en-twintig ouderlingen, vermeld in Openb. 5:8: „En als het dat boek genomen had, vielen de vier-en-twintig ouderlingen voor het Lam neder, hebbende elk citers en gouden violen, zijnde vol reukwerk, welke zijn de gebeden der Heiligen.”

Vader Brown was te werk gegaan en had het gansche Christendom verbaasd, door te bepalen, dat de vier beesten de verschillende koninkrijken van God op aarde voorstelden. De wijze menschen van den tegenwoordigen tijd konden hem niet weerspreken en waarom zouden wij er aanmerking op maken? Het was een middel om de secten te bestrijden, het valsche priesterdom terneer te werpen en de

menschelijke familie tot eene kennis der waarheid te brengen. Een knuppel is beter om te vechten voor een arm man, dan zonder wapen te zijn,

Vader Brown hekelde de secten, en in zooverre deed hij goed; maar ik kon niet nalaten te lachen over het idee, dat God gebruik zou maken van de gedaante van een beest om Zijn Koninkrijk op aarde voor te stellen, als Hij even goed gebruik kon maken van een veel edeler en meer overeenstemmend beeld. Wat! de Heere maakt gebruik van de gedaante van een schepsel van de redeloze schepping om dat voor te stellen, wat meer edel, heerlijk en belangrijk is — de heerlijkheden en majesteit van Zijn Koninkrijk? Door het nemen van een lagere figuur, om eene hoogere voor te stellen, hebt ge u deze keer vergist, ouden heer; maar de sectariërs weten niet voldoende, om dit op te merken.

Als God in vizioenen aan de profeten gebruik maakte van de gedaante van een beest, deed Hij dit altijd om die koninkrijken voor te stellen, welke ontaard en verdorven geworden waren, woest en als beesten gelijk in hunne handelingen, zelfs de ontaardste koninkrijken der goddelooze wereld; maar nimmer maakte Hij gebruik van de gedaante van een beest, welk ook van de redeloze soort, om Zijn Koninkrijk voor te stellen.

Ik zal nu beginnen eenige aanmerkingen te maken op de tegenwoordige vertaling van den Bijbel, in betrekking tot deze dingen. De lengte en breedte kan met meer nauwkeurigheid verkregen worden uit het oorspronkelijk Hebreuwsch dan uit de Engelsche vertaling. Er is een groot onderscheid tusschen de werkelijke meening der profeten en de tegenwoordige vertaling. De profeten verklaren niet dat zij een beest of beesten zagen, maar dat zij het „beeld” of „gelijkenis” van een beest zagen. Daniël zag geen werkelijke beer of leeuw, maar het beeld of de gelijkenis van deze beesten. De vertaling zoude moeten zijn „beeld” inplaats van „beest”, in elk geval waar beesten genoemd worden door de profeten. Johannes echter zag werkelijke beesten in den hemel, waardoor hem getoond werd, dat beesten daar werkelijk bestonden en geen dingen op aarde voorstelden. Als de profeten spreken over het zien van beesten in hunne vizioenen, dan bedoelen zij dat zij het beeld ervan zagen, welke typen voorstelde van zekere dingen. Op dezelfde tijd ontvingen zij de uitlegging wat deze beelden of typen voorstelden.

Ik maak deze breedvoerige verklaring, omdat God, wanneer Hij ooit een vizioen geeft van een beeld, beest of figuur van eenige soort, Zichzelf verantwoordelijk houdt om eene openbaring of uitlegging te geven omtrent de beteekenis ervan, daar wij anders niet aansprakelijk gesteld kunnen worden voor ons geloof er aan. Wees niet bevreesd dat gij verdoemd zult worden voor het niet kennen van de beteekenis

van een vizioen of figuur, als God geen openbaring of uitlegging over het onderwerp gegeven heeft.

O, gij ouderlingen van Israël, hoort naar mijnen stem; en wanneer gij in de wereld gezonden wordt om te prediken, verkondigt die dingen, waarvoor gij gezonden zijt; predikt en roept luide: „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij; bekeert en geloof het Evangelie.” Verklaar de eerste beginselen en laat verborgenheden onaangeroerd, opdat gij niet in moeilijkheden komt. Bemoei u niet met vizioenen over beesten en onderwerpen, welke gij niet begrijpt. Ouderling Brown, wanneer gij naar Palmyra gaat, zeg niets over de vier beesten, maar verkondigt die dingen, welke u door den Heere zijn opgedragen te prediken, n.l. bekeering en doop voor de vergeving der zonden. * * * *

's Namiddags 1 uur, een vergadering bijwonend, las ik het vijfde hoofdstuk van Openbaring, verwijzende in 't bijzonder naar het zesde vers, daardoor het werkelijk bestaan van beesten in den hemel aantoonende. Waarschijnlijk waren dit beesten, welke op eene andere planeet hadden geleefd en niet op de onze. God maakt nimmer gebruik van het figuur van een beest om het koninkrijk der hemelen voor te stellen. Wanneer er gebruik van gemaakt wordt, dan is het om eene afvallige kerk voor te stellen. Dit is de eerste keer dat ik een tekst genomen heb uit Openbaring; en indien de jonge ouderlingen zulke dingen onaangeroerd wilden laten, zoude dit veel beter zijn. * * * *

In de vergadering om zeven uur hervatte ik het onderwerp over de beesten en toonde duidelijk aan, dat Johannes' vizioen zeer verschillend was van Daniëls profetie; het eerste verwees naar dingen, die werkelijk in den hemel bestonden, terwijl het tweede een voorbeeld was van dingen, welke op aarde zijn.

(Wordt vervolgd.)

De glorie van God is intelligentie.

(Kennis is macht, zoowel in den hemel als op aarde).

door

Dr. James E. Talmage, van den Raad der Twaalven, van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, te Salt Lake City.

Uit het Engelsch door B. TIEMERSMA.

In eene openbaring aan Abraham maakte de Heer het bestaan bekend van geesten, aangewezen om, op aarde, lichamen op zich te nemen. Deze geesten werden aangeduid als „de intelligenties die georganiseerd waren voor de wereld was;” en op een andere plaats in hetzelfde verslag worden „geesten” eveneens „intelligenties” genoemd. (Zie Paarl. v. Gr. W., Abr. 3:21, 22.)

Dit gebruik van de uitdrukking heeft, zooals wordt toegestemd door de schrijvers van woordenboeken, eene plaats verkregen in het Engelsch van den nieuweren tijd. De „Standard Dictionary” geeft ons, als een van de omljnde aanduidingen van het woord intelligentie, het volgende te lezen: „Een intelligent wezen; in 't bijzonder een nog niet belichaamde geest; zooals bijvoorbeeld de intelligenties van de ongeziene wereld; de Allerhoogste Intelligentie.”

Het woord wordt gebruikt om aan te duiden: ten eerste de verstandelijke bekwaamheid om te kennen en te verstaan; ten tweede, de kennis zelf, of wel datgene wat gekend wordt en verstaan; en ten derde, de persoon die kent en verstaat. Benevens deze zijn er nog andere, onder lagere graad te rangschikken, beteekenissen waarin het woord wordt gebruikt.

In de boven aangehaalde openbaring legde de Heer, tegenover Zijnen ouden profeet en ziener, den nadruk op het feit dat sommigen van de geesten meer intelligent waren dan anderen; en daarna deed Hij hem kond van Zijn eigen goddelijke meerderwaardigheid, door de verklaring: „Ik ben de Heer, uw God, Ik ben meer intelligent dan zij allen . . . . Ik regeer in de hemelen daarboven, en op de aarde beneden, met alle wijsheid en voorzichtigheid, over al de intelligenties die uwe oogen van af den beginne gezien hebben. In den beginne kwam ik neder temidden van al de intelligenties die gij gezien hebt.”

Op dusdanige wijze maakte God, in aloude dagen, de macht bekend bij de deugd waarvan Hij meerderwaardig is aan al de intelligenties die bestaan, benevens het feit dat Hij meer intelligent is dan eenige van al de anderen. Zoowel in den hemel als op aarde geldt de waarde van de spreuk dat kennis macht is, vooropgesteld dat wij met „kennis” de toepassing ervan bedoelen, en niet enkel het verstandelijke bezit der waarheid. In eene openbaring, gegeven aan den profeet Joseph Smith, in 1833, wordt de eigenschap van het goddelijk gezag en de goddelijke macht aldus, op voortreffelijke wijze, in een zin samengevat: „De glorie van God is intelligentie.” (Leer en Verb. 93:361.)

De samenhang der aanhaling toont aan dat de intelligentie waarnaar aldaar wordt verwezen als een eigenschap der Godheid, geestelijk licht en geestelijke waarheid is; en dat de mensch, tot op zekere hoogte, van dit verheffende lichten deze waarheid, een deel kan verkrijgen, wordt op de volgende wijze verzekerd: „Hij die Zijne geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht, totdat hij in de waarheid verheerlijkt is, en alle dingen kent . . . . Intelligentie, of het licht der waarheid, werd niet geschapen of gemaakt, noch kan zulks er werkelijk mee gescheiden. Alle waarheid is, in de sfeer waarin God ze geplaatst heeft, onafhankelijk om, evenals alle intelligentie, voor zichzelf te handelen.”

De tegenhangers van licht en waarheid zijn duisternis en valsheid; de eerste twee kunnen worden betiteld met rechtvaardigheid, en de laatsten met kwaad of boosheid. Terugkeeren tot het beeld der sterfelijkheid als een school voor nog onbelichaamde geesten, moeten we erkennen dat elke leerling die de waarheid, zooals zij hem, door het geopenbaarde woord en zijn eigen ondervinding, is voorgesteld — veronachtzaamt of verwerpt, op schuldige wijze verantwoordelijk is voor zijne onwetendheid.

Niet alle kennis is van evangelijke waarde. De kennis die de wijsheid der hemelen in zich sluit is geheel en al vervat in het evangelie zooals dat geleerd werd door Jezus Christus; en moedwillige onwetendheid daarin — het hoogste voorbeeld van kennis — zal het slachtoffer daarvan verwijzen naar de lagere orde van intelligenties. Een andere schriftuurplaats, zooals zij als schriftuur erkend wordt door de Heiligen der Laatste Dagen, kan, als een geïnspireerde opsomming, een eeuwige waarheid met betrekking tot ons onderwerp belichamende, worden aangehaald: „Het is, voor een mensch, onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden.” (Leer en Verb. 131:6).

Kan het anders zijn? Als iemand onwetend is omtrent de voorwaarden waarop de zaligheid berust, dan is hij niet in staat om met die voorwaarden accoord te gaan, en verkrijgt dientengevolge niet datgene wat anders zijn eeuwig loon had kunnen zijn. De onwetendheid die aldus verdoemt is moedwillige onwetendheid, verzaard door en ontwikkeld uit moedwillige en zondige verwaarloozing. Gebrek aan de zaligende kennis, veroorzaakt door het ontbreken van de gelegenheid om die te verkrijgen, is slechts een tijdelijk gebrek, want de Eeuwige Rechtvaardigheid voorziet in middelen tot opvoeding ook aan de andere zijde van den dood. Elk onzer zal worden geoordeeld overeenkomstig de mate van licht en waarheid waarvan wij de gelegenheid hebben gehad om te verkrijgen. Zelfs de onbeschaafde heidenen, die geleefd heeft overeenkomstig zijn hoogste bevatting van recht, zal daar middelen tot vooruitgang vinden. Een deel van de zegening, die de tweede komst van Christus volgen zal, luidt aldus: „En dan zullen de natiën der heidenen verlost worden, en zij die geene wet gekend hebben zullen deel hebben in de eerste opstanding; en het zal voor hen verdragelijk zijn.”

De intelligentie die zalig maakt omvat het kennen en er naar doen van datgene wat vereischt wordt door het evangelie van Christus; en dusdanige intelligentie zal blijven bestaan tot achter het graf. „Welke beginselen wij ook in dit leven verwerven, deze zullen met ons, in de opstanding, voortkomen. En indien een persoon meer kennis en intelligentie, door zijn ijver en gehoorzaamheid, in dit leven verkrijgt, zal hij zooveel meer vooruit zijn in de toekomstige wereld.” (130:18, 19).

Intelligentie, met betrekking tot de goddelijke dingen, zooals zij zijn samengevat in het evangelie van Jezus Christus, leidt tot een eeuwig vermeerderend begrip en bevattig van God zelve, en dit is de allerhoogste kennis; want aldus betuigde de biddende Christus: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen en waarachtigen God en Jezus Christus, dien Gij gezondend hebt.” (Joh. 17: 3).

Van over den Oceaan.

Geliefde Broeders en Zusters in Nederland.

Ofschoon ik van u allen ver verwijderd ben, zoo heb ik toch nog geen uwer vergeten en gevoel ik om langs dezen weg, na ruim twee maanden in Zion te zijn, u allen mijne hartelijke groeten over te brengen. Vader in den Hemel zegent mijne vrouw, kinderen en mijzelf met eene goede gezondheid en bovendien kunnen wij zeggen, dat onze getuigenis van de waarheid nog steeds met ons is. Wij gevoelen ons gelukkig in het Evangelie en begrijpen meer als ooit te voren wat het Evangelie voor ons gedaan heeft. Wij getuigen dat dit werk uit God is en dat Joseph Smith geen bedrieger kon geweest zijn, aangezien zijne taktiek om een nieuw kerkgenootschap te stichten, geheel van de gewone wijze afweek en duidelijk de bewijzen droeg een van God geïnspireerd werk te zijn.

Ook „De Ster” is voor ons, wat zij voor zoo velen is, een blijde boodschapper van het oude vaderland. Wij zouden de Ster niet gaarne willen missen, temeer, omreden zij vele leerzame dingen bevat voor de Heiligen der Laatste Dagen. Wij wenschen de Heere in oprechtheid te dienen en voort te gaan in het herstelde Evangelie, hetwelk voor ons een vreugde en troost is. Moge Vader in den hemel ons allen zegenen met zijnen geest en bijstand, opdat wij ten slotte moge getrouw bevonden worden, is onze wensch en bede

ARIEN VAN ROOSENDAAL,
vrouw en kinderen.

Een dezer dagen ontvingen wij van den schrijver van „Rijmpreekjes” te Salt Lake City, het volgende uittreksel uit een brief door hem kort geleden ontvangen.

Zeergeachte Heer.

Dezer dagen ontving ik Uw schrijven over de Mormonen, en gisteren de bij dat schrijven behorende brochures. Vriendelijk dank voor de toezending. Ik hoop den inhoud te gebruiken zoowel voor Oosthoek's Encyclopedie, als ook voor een door mij te bewerken Godsdiensthistorisch woordenboek, als Deel IV van een bij Wolters, Groningen, verschijnend Bijbelsch Kerkelijk woordenboek. (Deel I; Oude Testament; Deel II: Nieuwe Testament; Deel III: Kerk- en Dogmengeschiedenis). Juist dezer dagen ben ik ermee gereed gekomen op een paar artikelen na, zoodat ik Uwe gegevens nog verwerken kan. Ik hoop U van beiden een overdruk toe te zenden.

Hoogachtend,

Uw dw.,
(Get.) H. TH. OBBINK.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Getrouwheid.

Er is geen karakter-eigenschap, die edeler en begeerlijker is dan de bovengenoemde. Wanneer wij haar bezitten, genieten wij de achting en waardeering van onze medemenschen. Het is de band, die de harten samensmeed, die het kind de gedachte geeft, dat waar vader of moeder tegenwoordig is, hij veilig is. Het is de eigenschap, waardoor de eenvoudigste mensch, ongeleerd in moderne wetenschappen, verre verheven staat boven den aristocraat, die met al zijne kennis nimmer geleerd heeft, dat men ook tegenover op den maatschappelijken ladder lagerstaanden zijne verplichtingen getrouw heeft na te komen.

Getrouwheid is één der goddelijke eigenschappen, welke ook in den mensch gelegd zijn. Hoe goed doet het ons aan, te weten een vriend te bezitten, aan wien men alles kan toevertrouwen, die ons nimmer alleen laat in moeilijke omstandigheden en hoe gelukkig gevoelen we ons in zijn tegenwoordigheid.

In de openbaringen, welke wij hebben van God en Zijne betrekkingen tot de wereld, hebben wij een volmaakt beeld van de goddelijke getrouwheid. Te midden van al de wisselvallige omstandigheden des levens, is de mensch gezegend met de beloften van God en hunne zekere vervulling, wanneer de tijd daartoe gekomen is. In al Zijne handelingen met Zijn volk vanouds, heeft Hij bewezen een Vader te zijn, die de door hem gemaakte verbonden ten allen tijde getrouw heeft nagekomen. De lofzangen, welke gezongen werden door Zijne kinderen, die trachtten Hem te dienen, vloeien over van dankbaarheid voor de vervulling van Zijne beloften en van erkenning van Zijne onveranderlijke getrouwheid. Diegenen, welke Hem hebben leeren kennen, in iedere eeuw en elk geslacht, en Zijne geboden hebben gehoorzaamd, hebben de daaraan verbonden zegeningen nimmer gemist en hebben er dankbaar getuigenis van gegeven. Het is eene zekere waarheid, dat de wereld beheerscht wordt door een God van wijsheid, liefde en onverbreekbare trouw. Het is vertroostend te weten, in weerwil van de oogenschijnlijke onregelmatigheden in de wereld, dat alles beheerscht wordt door eene oneindige wet, welke ten slotte hare volledige rechtvaardigheid zal bewijzen.

Wij allen zijn kinderen van dezelfde getrouwe, verbondhoudende God, en Zijn verlangen is dat wij zullen worden als Hij. Dat is Zijne

uitgedrukte wil aangaande ons. Als middelen om dat doel te bereiken, heeft Hij de wereld vele openbaringen gegeven. Deze openbaringen zijn progressief en in overeenstemming met de toenemende kennis en ondervinding van Zijn volk. Nochtans zijn zij, die gehoorzaam waren aan de raadgevingen en geboden van Zijne geautoriseerde dienstknechten, in alle eeuwen als getrouwen gekenmerkt. En zoo is het ook in onze dagen noodzakelijk, dat wij de geboden, welke Hij gegeven heeft, aanvaarden en gehoorzamen, indien wij de zegeningen wenschen te ontvangen, die aan de getrouwen zijn beloofd geworden. Dit wordt zeer duidelijk aangetoond door de leerstellingen der Heilige Schriften, doch in 't bijzonder door de leeringen van Jezus zelf. Sommige van Zijne gelijkenissen werpen veel licht op de goddelijke oogmerken en maken zeer duidelijk wat de Heere van Zijn volk verlangd. Getrouwheid in het vervullen van plichten is niet alleen eene eigenschap, waardoor in de toekomst vergelding verkregen wordt, maar is eveneens de sleutel, waardoor hier en nu goddelijke gunst en zegening verkregen wordt. Het is geene hoedanigheid, welke van ons alleen op godsdienstig gebied verlangd wordt om te beoefenen. Iemand, die werkelijk getrouw is, zal dit in alle dingen zijn. Dat wil zeggen, hij is iemand, wiens gestadig pogen en werken er op gericht is, om te doen wat van hem verlangd wordt, of wat hij verplicht is te doen, volgens het beste waartoe hij in staat is, onder alle omstandigheden. Het idee, dat we onverschillig kunnen zijn, wat betreft de dagelijksche plichten des levens, en toch aannemelijk zijn in de oogen des Heeren, wanneer we in godsdienstige zaken onze plicht doen, is gansch en al verkeerd.

Getrouwheid is zedelijke rechtschapenheid en openbaart zichzelf in al onze handelingen en in al onze betrekkingen. Dat wil niet zeggen, dat we op alle mogelijke wijzen volmaakt moeten zijn, om op aannemelijke manier tot God te gaan. Want Hij noodigt ons allen uit om tot Hem te komen en gezegend te worden, maar het zoude ons verlangen en ons oogmerk moeten wezen om getrouw te zijn, en indien dit zoo is, zal het zich zeer zeker door onze daden openbaren. De bloote kennis van onzen plicht en het verlangen daaraan te voldoen, is van weinig waarde; want velen bezitten hen beiden, maar falen in het vervullen van hunne plichten. Het is de macht van den wil, welke de beslissende factor is. De goede beoefening van die macht voert tot getrouwheid en triomf. Het is onze nalatigheid in het willen en doen van wat recht is, die als oorzaak genoemd kan worden van onze zwakheid en onze nederlaag. Om getrouw te zijn, moeten wij gevolg geven aan goede wenschen en doeleinden, en wanneer we dit nalaten, zijn we ontrouw aan het licht, dat in ons schijnt.

De Heiligen der Laatste Dagen stellen hunne idealen, ook wat getrouwheid aangaat, veel hooger dan eenig ander volk. Zij hebben

meer kennis en grooter voorrechten ontvangen dan alle andersdenken den. Dientengevolge zijn ook hunne plichten en verantwoordelijkheden veel grooter. Zij hebben eene kennis ontvangen van de plannen en oogmerken Gods in hun aardsche bestaan, en van de eeuwige wetten, welke, bij gehoorzaamheid, hen tijdelijke en geestelijke zegeningen verzekeren. Zij hebben een geïnspireerd Priesterschap en hebben de gave des Heiligen Geestes ontvangen, welke alleen de uitsluitende eigendommen zijn van de ware Kerk van Christus. Het heeft den Heere behaagd aan hen openbaringen te geven, omtrent het heerlijke loon en de grootsche bestemming, welke het deel van den getrouwe zullen zijn. Alle gaven, machten en middelen, welke noodzakelijk zijn om hen voort te helpen en hen volmaakt te doen worden in wijsheid en rechtvaardigheid, zijn gegeven in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, welke is opgericht en gelcid wordt onder Zijn directe inspiratie. Als leden daarvan, zijn we geroepen om mede-werkers van God te zijn en wij hebben de belofte dat, wanneer wij standvastig en getrouw blijven, wij eene kroon van eeuwige heerlijkheid zullen ontvangen en met Hem voor immer en eeuwig zullen leven en regeeren.

De hoogere wet.

De jonge man, welke de rij van blinkende instrumenten had bezichtigd, welke de operatie-kamer versierde, wendde zich plotseling tot den beroemden heelmeeſter en zeide :

„Voorzeker gelooft gij niet in de dwaasheid van het gebed?”

„En waarom niet?” vroeg de heelmeeſter, terwijl hij een keurig instrument onderzoekend in het licht hield.

„Wat! Een man met uw wetenschappelijke opleiding!” riep de jonge man verwonderd uit.

„En waarom niet?” herhaalde de bejaarde, scherpziende man.

„Och, kom dokter,” antwoordde de jonge man lachend. „Gij kunt zeker niet gelooven, dat God al de wetten der natuur zou verbreken, om aan den wensch te voldoen van één van zijn schepselen. Gij weet hoe onverbiddelijk de natuurwetten zijn.”

„Dat is het juist, waarom ik zoo sterk geloof in de krachtadigheid van het gebed.” De woorden werden kalm, doch met klaarblijkelijke ernst gesproken.

„Verklaar dat raadsel, als 't u blijft,” vroeg de ander, en nu werd ook hij ernstig.

„Wel, dat is gemakkelijk genoeg,” antwoordde de heelmeeſter. „Gebed — of liever geloof, want dit is het motief tot het gebed — is even zoo goed een natuurkracht als zwaartekracht. De ongelooſigen

schijnen te denken, dat als een gebed verhoord zou worden, al de wetten der natuur gebroken zouden moeten worden. Dit is niet noodzakelijk het geval. Laat mij een voorbeeld geven: Waarom valt het instrument, dat ik in de hand houd, niet op den vloer?"

„Wel, omdat gij het niet loslaat.”

„Juist. En toch is de wet der zwaartekracht niet verbroken of te niet gedaan. Zij is alleen voor een oogenblik krachteloos gemaakt door eene hoogere wet — de wet des levens. Nu, als wij in de natuur doordringen, ontdekken wij dit: de fundamenteele wetten van eene hoogere sfeer overheerschen de wetten van eene lagere sfeer. Zwaartekracht is de groote wet van de ongeorganiseerde wereld, de wet des levens staat boven haar. De plant richt haar stam omhoog, in strijd met de wet der zwaartekracht; de mensch loopt overeind, dezelfde wet ten spijt. Nu, waarom kan er geen wet zijn in eene volgende sfeer, de geestelijke, juist zoo natuurlijk, welke tijdelijk de kracht ontnemt aan wetten van de georganiseerde wereld? De plant zendt haar wortels in de ongeorganiseerde wereld, grijpt daar de doode atomen, begiftigd hen met leven en stelt hen in staat om te verrijzen, superieur staande boven de wet der zwaartekracht. Kan nu de geestelijke wereld nu niet juist hetzelfde doen in betrekking tot de stoffelijke wereld, zonder een enkele wet der natuur te verbreken?"

„Wel — ja — ik gis het kan,” stamelde de jonge man.

„Niet alleen kan het, maar het gebeurt!” verklaarde de heemeester met nadruk.

„Dan is er ten slotte toch kracht in het gebed?"

„Het krachtige, vurige gebed van een oprecht mensch vermag veel,” antwoordde de dokter. „Ik zeg u, mijn vriend, dat het gebed de dingen verandert.” En de jonge man wist door het licht, dat straalde van het gelaat van den ouden man, dat het gebed voor de laatstgenoemde de dingen, ja vele dingen veranderd had.

THE YOUTH'S COMPANION.

VAN UTRECHT NAAR SALT LAKE CITY.

Van dag tot dag bijgehouden door B. Tiemersma.

(Vervolg van blz. 328.)

Twee uur 's middags aan tafel. 't Eten is weer ruim en overvloedig, en overigens uitstekend voorbereid, al is 't dan ook iets anders als thuis. Brood kunnen we nuttigen zooveel als we willen. Vleesch wordt in ruimen overvloed verstrekt, al is 't dan ook te proeven dat het geen versch, Hollandsch vleesch is. Ik constateer, door mijn „vleeschkennis”, dat het bevroren Amerikaansch moet zijn, vermoedelijk op de vorige reis naar de Staten mede terugggebracht. Latere

informatie, in de slagerij aan boord, bevestigt mij zulks. We passeeren 't vuurschip Haaks, noordelijk van de territoriale wateren van Holland. Niets bijzonders doet zich voor. Nog een drijvende mijn passeeren we op ongeveer, naar schatting, 50 meter afstand. Althans, men beweert dat het een mijn is, ofschoon ik, met een goede kijker gewapend, haar niet in 't oog kan krijgen. Al maar noordelijk. De bel gaat voor het avondeten. We stoomden nog steeds met halve kracht. Nog langzamer gaat het nu. Eindelijk stoppen we heelemaal. Wat is er te doen? Een van de sleepbooten komt langs zijde. Waarom en waarvoor worden we officieel niet gewaar. Sommigen zeggen dat een justitieambtenaar van de sleepboot overstapt op de „Nieuw-Amsterdam.” Of is het omgekeerd? Wat komt hij doen, of waarom is hij zoover meegevaren? We weten het niet. 't Oponthoud is maar kort. De boot stoomt verder. 't „Supper” werd niet onderbroken. Het blijen gezellig geroes van stemmen door elkaar gaat weer voort. Ieder heeft, naar welgevallen, een plaatsje gezocht. De stewards vertellen ons dat het straks zoo niet meer blijven zal, maar dat we, morgen allicht, allemaal onze vaste plaatsen krijgen. Na tafel zwerven we weer door 't schip. Dekstoelen worden afgehuurd. Per dekstoel betaalt men één dollar voor heel de reis. Ook voor elke extra kussen of deken die men wenscht. Van de dekstoelen neem ik er voorloopig twee. Ik wandel even naar de „office” van den „purser” om mijn waardepapieren in een safe te doen opbergen. Men geeft mij daar evenwel den raad er nog wat mede te wachten tot we heel de gevaarzone voorbij zijn en de stukken bij mij te blijven dragen, om ze, mocht er iets gebeuren, ze direct bij de hand te hebben. Ik vind dien raad verstandig en handel zoo. Veel heb ik niet, alleen mijn geldswaarden en enkele adressen van oude vrienden en bekenden in de Staten. Alles heb ik tezamen in een groote enveloppe gedaan en draag die voorloopig in den binnenzak.

Tegen den avond passeeren we het vuurschip „Terschellingerbank.” 't Licht, naar ik vermeen, ook nog in de territoriale wateren. Sommigen aan boord weten te vertellen dat we van avond, laat, voor anker zullen gaan om de mijnen en duikbooten. Ik meen het niet te moeten gelooven. Ik heb ongelijk. Inderdaad gaan we, om omstreeks tien uur, stil liggen. We zitten samen in den salon. Er wordt wat muziek gemaakt en gezongen. We voelen dat de schroef sterkere bewegingen maakt dan gewoon. Naar buiten gaande bemerken wij, zoo waar, dat zij terugdraait, dat de vaart van het schip beduidend verminderd, en dat we eindelijk stil liggen. Iemand van de passagiers maakt mij opmerkzaam op de vlag aan den achtermast. Zij is verlicht. Een reusachtige reflector werpt haar stralen uit over de vaderlandsche driekleur, en het schijnt alsof heel de vlag in brand staat. Een mooi gezicht! Zoo kan op verren afstand worden gezien

dat het een Hollandsch vaartuiĝ is. Wij allen gevoelen ons, nu het schip in de gevaarzone stil ligt, terdege opgelucht en gerustgesteld, want, ofschoon niemand het zegt, we waren allemaal wel een beetje bang voor den eersten nacht aan boord onderwijl het schip varende is. Niet voor de zee, maar voor de mijnen en duikbooten! Die gruwelijken oorlog toch. We hadden ons reeds voorgenomen dien eersten nacht gekleed naar bed te gaan, om op alle mogelijke gebeurtenissen voorbereid te zijn. Nu evenwel kunnen wij gerust gaan slapen. 't Gevaar is thans tot een minimum beperkt. Onze trouwe wachters, de sleepbooten, kiezen hun ligplaats aan weerszijde van het schip. Wel te rusten, trouwe sleepers! Wel te rusten, kapitein! Uw voorzorg doet ons zien dat gij een voorzichtig man zijt, wiens voorzorgen zeer op prijs worden gesteld.

Vierde dag, Vrijdag 31 Mei. — Om half zeven wordt ik wakker. Mijn vrouw is reeds op, en bezig zich te kleeden. 't Eerste dat ik vraag is: „Varen we al weer?” „O, al lang, van morgen om vier uur al weer.” Ik het bed uit. 'k Heb heerlijk geslapen. Ben heelemaal niet wakker geweest. Na mij te hebben gekleed ga ik allereerst naar dek. Ja waarlijk, precies als gisteren, stoomen we weer langzaam noordwaarts. De zee is zoo kalm als maar mogelijk is. Lichte golfjes slechts, die totaal geen invloed hebben op de bewegingen van het schip. De sleepbooten gaan ons thans beiden vooruit. We naderen 't lichtschip „Doggersbank-Zuid.” Hier is het gevaar voor drijvende mijnen het grootst, en de vaargeul het smalst. Voorzichtig aan dus. In den loop van den morgen passeeren we 't vuurschip. Ik trouwens, zie het niet. 'k Zwerf zoowat heel den dag door de frissche, ruime boot. In den namiddag kiezen we ons zitje op het sloependek en plaatsen daar onze dekstoelen. We maken meerdere kennissen aan boord. Verreweg het grootste aantal passagiers gaat naar Indië, en ofschoon wij een lange reis hebben te maken, wat moeten zij nog, bijna oneindig, veel verder. Meer dan de halve wereldbol rond! Wat sluit men zich aan boord gemakkelijk aan! Waar in de gemeenschap op het vasteland, allerlei conventie het verkeer belemmerd, daar is men, aan boord, als van zelve op elkaar aangewezen, en kiest men uit beperkte menigte al spoedig die persoonlijkheden welke men, voorloopig tenminste, sympathiek vindt. Onze voornaamste kennissen zijn een jong ambtenaar van een Deli-spoorwegmaatschappij in Indië, met vrouw en één klein kindje. Ook zij maken voor 't eerst de reis over den oceaan. Voorts sluiten zich bij ons clubje nog aan een paar pleegzusters, die almede naar den Oost gaan. Dan nog is daar een planterszoon, die voor de zaken van zijn vader op reis is. Allen zijn zij beduidend jonger dan wij, maar wij hebben 't onderling gezellig, hoewel, of misschien wel juist daarom, ieder zich vrij blijft gevoelen en doet wat hij wil. Een paar woorden, in Friesch dialect gesproken,

doen mij om zien naar een paar jonge mannen vlak bij ons in de buurt. Ik spreek een hunner aan, en al spoedig bemerk ik dat hier nu eens een paar zijn die, even als wij, ook van plan zijn in de Staten te blijven. Een hunner was, van te voren, reeds vijf jaar daar geweest, maar in 1916 teruggekeerd, heeft hij thans zijn broer opgehaald om met elkander verder hun fortuin te zoeken in het land van Columbus. Samen gaan ze thans naar Buffalo. Ook wij wenschen Buffalo te zien met de Niagara.

De etensbel roept ons weer. Allemaal hebben we van de frissche zeelucht honger gekregen, en laten ons het voorgediende voedsel goed smaken. In den loop van den dag worden ons vaste plaatsen aangewezen. Tot dat einde leveren wij onze plaatsbiljetten in, en ontvangen een circulaire, die, nauwkeurig ingevuld, straks bij aankomst dienen moet voor de Amerikaansche autoriteiten. Ik tref het want ik ben toevallig een der eersten in de salon en kan direct geholpen worden. Langzamerhand vormt zich een lange file, en elkeen wordt, ten dienste van de maaltijden, een vaste plaats aan tafel aangegeven. Dat geeft vanzelf straks aan tafel, en gedurende heel het verdere gedeelte van de reis, heel wat minder verwarring.

In den namiddag varen we eindelijk het vuurschip „Doggersbank-Noord” voorbij, en daarmee is, voorloopig althans, de vaargeul doorgestoomd, en het duikbootgevaar tenminste voorbij. Natuurlijk blijft er, in de oorlogszone altijd nog kans voor drijvende mijnen. maar we maken ons thans niet meer ernstig bezorgd. Straks, hoogerop, is er weer een nieuw mijnenveld, kort geleden door den Engelschman gelegd, maar voorloopig hebben wij nu een vrije zee, en bovendien verluidt het aan boord dat we straks wel door de Noorsche territoriale wateren zullen gaan, om zodoende het nieuwe mijnenveld te ontstoomen. Af en toe brengen we, dan den een en dan de ander, een bezoek aan de derde klasse, bij onze broeders en zusters. Zij gevoelen zich een beetje bedroefd. Ten eerste zijn daar de veel mindere gemakken, en ten tweede wordt daar, veel meer als bij ons, het gemis van de achtergeblevenen gevoeld. Zij toch zouden, behalve een enkele uitzondering, allemaal derde klasse gaan. We beuren hen wat op en troosten hen een weinig. Gelukkig evenwel dat ze even snel varen als wij en er even zeker als wij komen, en 't is maar voor hoogstens veertien dagen. We zullen ze geregeld bezoeken. Ons jongste zontje is er heel dikwijls. Niemand onzer is nog zeeziek. Alleen de oudste jongen gevoelt zich soms niet al te lekker, maar wij drijven de spot een klein beetje met hem opdat hij het vergeten zal. Zoo'n groote, sterke jongen! Hij was in Rotterdam al zeeziek, toen de boot nog stil lag. „Maasziek” noemden wij het toen. Maar veel aan dek, zoolang het weer nog mooi is. Ons dochtertje, pas van een zware ziekte hersteld, danst en springt weer als gewoon. Ze

weet nergens meer van af. Van avond gevoeld mijn vrouw zich, voor 't eerst, een weinig onpasselijk. We zitten in den salon. Ze moet even naar buiten. 't Is echter spoedig weer over. Vermoedelijk is ze niet zoo zeer zeeziek als wel dat het de verandering is van het voedsel. De scheepskost schijnt voor haar maag een weinig zwaar te zijn.

Vijfde dag, Zaterdag 1 Juni.

Om zeven uur opgestaan, Door 't patrijspoortje zien wij, zoo waar weer land. Dus toch zoo! We varen langs de kust van Noorwegen op, naar schatting, twee à drie zeemijlen afstands. Wat een prachtig en grootsch gezicht is dat! Blauwe bergen in de verie. Niet zoo heel hoog nog, schijnbaar althans. 't Schijnen rotsen te zijn.

(Wordt vervolgd).

Overleden.

AREND MOOIJ. — Op 30 September l.l. overleed te Zwolle Broeder Arend Mooij. Hij was geboren 20 Februari 1871 te Zwolle en werd 6 Juni 1901 te Coevorden gedoopt en bevestigd door Ouderling Geo. L. Weiler. Juist een week vóór het overlijden was Broeder Mooij in de vergadering te Arnhem tegenwoordig, waar hij eene krachtige getuigenis gaf en met klem den leden aanraade de geboden des Heeren te onderhouden.

ADRIANUS FRANCISCUS VAN ERK, in jaren het oudste lid der Rotterdamsche gemeente, overleed 5 October l.l. Broeder Van Erk werd geboren 12 Maart 1831, gedoopt 11 April 1908 door Ouderling W. G. Bijwater en 12 April d.a.v. bevestigd door Ouderling Maarten Dalebout.

ABRAHAM DOEZIE. Te Rotterdam overleed 8 October, na eene kortstondige ziekte, het jongste zoontje van de Familie Doezie. Het kind was 21 April 1913 geboren, en 11 Mei d.a.v. ingezegend door Ouderling Kieth Jensen. Vele leden en ook kinderen der Zondagsschool waren bij de teraardebestelling tegenwoordig.

INHOUD.

Leeringen van Joseph	Getrouwheid . . . . Blz. 337
Smith . . . . . Blz. 329	De hoogere wet . . . „ 339
De glorie van God is	Van Utrecht naar Salt
intelligentie . . . . „ 333	Lake City. . . . . „ 340
Van over den Oceaan. „ 336	Overleden . . . . . „ 344

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.